

Hồi 27

Dải Lụa Nghênh Khách

Phong ngưng thần nhìn qua bờ bên kia, đột nhiên chàng thấy trên phi các buông xuống một dải lụa màu. Có hai nữ hoàn nắm giữ hai đầu dải lụa dài mấy trượng. Thiết Diện Cô Hành Khách hú một tiếng rồi tung mình lướt đi như hạc, thân hình lảo lảo không hướng về phía dải lụa. Khi hết đà, hai chân lão cũng vừa chạm vào dải lụa, vị võ lâm thần đạo này mượn thế dải lụa tung mình lên lần nữa, sau mấy vòng xoay chuyển, lão ta đã lướt thẳng vào lan can phi các.

Y Phong dôi mắt nhìn qua, chàng thấy thanh y thiếu nữ đã lướt đến cạnh phụ thân nàng, còn Vạn Thiên Bình thì nói với trung niên phụ nhân mấy câu gì đó. Tiếp theo lại thấy hai nữ hoàn căng dải lụa ra lần nữa. Nhưng Y Phong không lập tức lướt đi ngay, vì có nhiều chuyện mà con người không thể quyết định trong suy nghĩ, đặc biệt là chuyện có quan hệ đến sinh tử.

Y Phong vốn là nhân vật thông minh tuyệt đỉnh, việc mạo hiểm đem sinh mạng giao vào tay hai ả nữ hoàn, há chẳng ngu xuẩn lắm sao ?

Chàng đang lẩn tránh do dự thì nghe Vạn Thiên Bình lớn tiếng gọi:

- Lão đệ ! Người mau qua đây !

Nói đoạn, lão xuất chưởng đánh "vù" một cái, dải lụa lập tức thẳng căng như sợi dây đàn. Dưới ánh sáng của đèn đuốc, Y Phong thấy dải lụa như một con mãnh long vươn mình giữa vực thẳm.

Vạn Thiên Bình lại lớn tiếng gọi:

- Lão đệ, người có cần ta qua đón người không ?

Y Phong cười thầm trong bụng, bỗng nhiên chàng phất tay áo rồi tung mình lướt đi như gió. Cũng giống như Vạn Thiên Bình, thân hình chàng lảo lảo không mấy vòng, mượn thế dải lụa để tung người lần nữa và tiếp cận với dải lụa.

Thanh y thiếu nữ nhìn chàng mỉm cười rồi nói:

- Thân thủ rất tuyệt !

Thiết Diện Cô Hành Khách cũng bật cười lớn một tràng. Chẳng mấy chốc, ba người đã sóng bước lướt vào phi các.

Trung niên phụ nhân bước tới, choàng tay qua vai thanh y thiếu nữ đoạn bà khẽ nói:

- Thiên Bình, lão mới trở về đó hả ?

Tương tư vô hạn, mong nhớ vô cùng, chẳng cần phải biểu lộ nhiều lời, chỉ bằng mấy chữ đó thôi, nhưng ngay cả Y Phong cũng cảm thấy tê tái cõi lòng. Bà ta liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy trên khuôn “mặt sắt” của Vạn Thiên Bình, tình cảm kích động không thôi. Vạn Thiên Bình sải bước tới trước, lão khẽ nắm tay trung niên phụ nhân, nhất thời ấp úng nói không nên lời.

Lúc này thiên ngôn vạn ngữ cũng không bằng những biểu lộ trong mắt hai người.

Phụ nhân khẽ đưa tay áo chặm vào khóe mắt rồi gượng cười, nói:

- Không ngờ lần này trở về lão còn đưa đến một vị khách nhân. Thế nào ? Mười năm qua cơ hồ mẹ con ta đã quên còn có người khác trên đời, ngoài hai mẹ con ta và những nữ hoàn.

Y Phong thâm buông một tiếng thở dài. Chàng liếc mắt nhìn qua trung niên phụ nhân, chỉ thấy tóc bà ta búi cao, hình dung tiêu tụy, hai hốc mắt vốn đã sâu, bây giờ lại thêm nhiều nếp nhăn và quầng thâm. Năm tháng qua mau, tuổi xuân không trở lại. Có lẽ phần lớn tuổi xuân của phụ nhân này đã trôi qua trong sự cô đơn buồn tẻ.

Vạn Thiên Bình khẽ thở dài rồi gượng cười, nói:

- Vị này là Tiêu Vô - Tiêu lão đệ, ôi ! Tuệ Kỳ ! Nếu không có vị lão đệ này thì chẳng những ta và nàng hôm nay không có cơ hội gặp nhau, mà e rằng ta đã sớm vong mạng rồi.

Thê tử của Thiết Diện Cô Hành Khách nhìn Y Phong với ánh mắt cảm phục. Y Phong vội nói mấy lời khiêm tốn, chàng vừa đáp lễ vừa thâm nghĩ:

- “Không ngờ một ma đầu như Thiết Diện Cô Hành Khách mà cũng có được thê tử như vậy. Điều này mà nói với người khác thì ai có thể tin được chứ ?”

Nghĩ đoạn, chàng dịch mục quang nhìn qua hai nữ hoàn. Vừa rồi ở xa chàng tưởng đó là hai thiếu nữ, bây giờ nhìn kỹ thì ra cả hai đều khoảng ngoài tam tuần, trên mặt bắt đầu xuất hiện dấu chân chim.

Phụ nữ Thiết Diện Cô Hành Khách mời Y Phong vào phi các, hai nữ hoàn cầm đèn đi trước, còn thanh y thiếu nữ thì không ngừng cười nói:

- Lúc hài nhi và mẫu thân nghe tiếng hú của phụ thân, cả hai đều không tin là phụ thân trở về thật. Phụ thân biết không, hai năm trước có lần chim kêu đêm bên ngoài, hài nhi tưởng người trở về đấy.

Y Phong cười thâm, nhưng bất giác trong lòng trỗi dậy một ý vị thê lương tê tái. Chàng lại nghĩ đến mình, hiện tại chàng vẫn chưa biết Vạn Thiên Bình đưa mình đến đây để làm gì. Bỗng nhiên chàng thâm cảm khái trước việc tạo hóa trên người, tại sao

dung diện sau khi dịch dung của mình lại cứ phải giống như Tiêu Vô chú ? Chuyện trùng hợp trên thế gian tuy nhiều, nhưng có chuyện nào so sánh với chuyện này được.

Chàng khẽ thở dài một hơi, bỗng nhiên có người vỗ nhẹ vào vai chàng, kèm theo một giọng nói lạnh lạnh:

- Này ! Người đi nhầm rồi.

Y Phong quay đầu lại, thì ra đó là thanh y thiếu nữ, nàng đang nhìn chàng và mỉm cười.

Thiết Diện Cô Hành Khách cười lớn rồi nói:

- Hồng nhi ! Tiêu lão đệ từ xa mới đến, người phải chiếu cố cho chu đáo đấy

Thiếu nữ bưng miệng cười rồi nói:

- Được, Tiêu tiên sinh hãy đi theo tiểu nữ.

Nói đoạn, nàng quay người cất bước, dáng đi dịu dàng uyển chuyển. Y Phong nhìn bóng hình nàng mà chợt nhớ đến một bóng hình khác. Nhưng trời đất bao la, biển người vô số, rốt cuộc hiện giờ nàng đi về đâu ?

Thiết Diện Cô Hành Khách không hổ là một quái kiệt võ lâm, nơi lão ở chẳng những người thường khó lai vãng, mà lâu các được xây dựng trang trí rất mỹ lệ, đủ để làm kinh nhân hải thế.

Sau khi đi qua phi các, thanh y thiếu nữ khẽ chạm tay vào tường, “cách” một tiếng, khung cửa mở ra, ánh sáng từ một gian phòng khác lập tức chiếu ra.

Vạn Thiên Bình mỉm cười và đưa tay mời khách. Y Phong chậm rãi bước vào, chàng thấy gian phòng này được trang trí cực kỳ nguy nga lộng lẫy, tuy không nhiều đồ vật, song mọi thứ đều quý hiếm đắt tiền. Hai nữ hoàn mang một mâm ngọc từ cửa sau bước ra, đoạn chậm rãi đặt bốn chén trà hương xuống chiếc bàn nhỏ bên cạnh Y Phong. Kế đó, cả hai quay sang khẽ nói với trung niên phụ nhân mấy câu, bà ta bật cười nói:

- Con ngọc này, xem ra càng lúc người càng ngọc rồi. Đương nhiên là phải chuẩn bị một ít rượu thịt, còn phải hỏi ta nữa sao ?

Vạn Thiên Bình cười ha ha, nói:

- Hải tử San San này cũng lớn đại rồi. Sao còn mặc loại y phục này chứ ! Ôi ... mười năm đã trôi qua ! Không ngờ nơi này một chút cũng không thay đổi, chỉ có một người, ôi ... tất cả đều đã già rồi !

Thiết Diện Cô Hành Khách xưa nay chưa từng bi thán, bây giờ bất giác cũng buông tiếng thở dài, đủ thấy tình cảm trong lòng lão đang vô cùng xao động.

Thúy bảo sinh xuân, nói cười rộn vang, trong gian bí các giữa rùng rợn núi thẳm, tuy vẫn có chút ưu hoài năm tháng trong lời nói, nhưng sự ưu hoài đó không che đậy

được niềm vui cứu biệt trùng phùng. Y Phong phát hiện ra rằng Thiết Diện Cô Hành Khách này cũng như người thường, có nghĩa là lão cũng đầy tình cảm, điều này khiến lòng chàng bất giác nảy sinh mấy phần hảo cảm.

Nhưng một khi nghĩ đến bộ mặt đanh ác của người này khi tranh đoạt bí kíp của Vũ Khúc Tinh Quân trong bí động Vô Lượng Sơn, thì chàng lại rùng mình. Chàng trầm nghĩ:

- “Nếu một khi lão phát hiện ta không phải là Tiêu Vô - Ân nhân cứu mạng của lão, khi đó lão sẽ đối với ta như thế nào ?”

Nghĩ đoạn, chàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy đôi mắt sắc lạnh của Vạn Thiên Bình đang nhìn mình với nhiều thâm ý. Đôi mắt sáng long lanh như mặt nước hồ thu của thanh y thiếu nữ cũng đang nhìn chàng không chớp, cõi lòng Y Phong bất giác hơi run sợ.

Đang ở trong gian phòng ấm áp như xuân, nhưng bất giác chàng có một cách nghĩ kỳ quái:

- “Không lẽ Vạn Thiên Bình đưa ta đến đây là vì nữ nhi của lão ?”

Nghĩ đoạn chàng cười thầm trong bụng, chợt nghe Vạn Thiên Bình cười lớn rồi nói:

- Tiêu lão đệ ! Mấy mươi năm qua, người trong võ lâm đều gọi lão phu là Thiết Diện, nhưng vừa gặp lão đệ thì lão phu cảm thấy hai chữ Thiết Diện đó dùng cho người mới thích hợp.

Y Phong lại cười thầm, chàng biết bất kỳ biểu lộ tình cảm nào của mình cũng đều bị lớp mặt nạ da người che lấp. Dù mình lộ xuất vẻ tươi cười thì người khác cũng không sao nhìn thấy được.

Chàng còn đang miên man suy nghĩ thì bỗng nhiên nghe một thanh âm lạnh lạnh:

- Đây ! Uống trà đi ! Ta kêu bằng Vạn Hồng, là nữ nhi của phụ thân ta ...

Nói đến đây thì thanh y thiếu nữ buột miệng cười khanh khách, nhưng liền sau đó, nàng nghiêm túc nói tiếp:

- Người đối với phụ thân ta rất tốt như vậy, ta rất cảm kích. Về sau người có việc gì, ta nhất định sẽ giúp người.

Nói đoạn, đôi mắt sáng của nàng chớp động tựa ánh sao đêm giữa bầu trời xuân.

Y Phong nhận chén trà từ tay nàng, miệng ấp úng nói không ra lời, nhưng bên tai lại nghe tràng cười đắc ý của Vạn Thiên Bình. Thế là chàng nhận rằng, chuyến đi Tây Lương Sơn này vốn là vì hiếu kỳ, nhưng phần hiếu kỳ này lại mang đến phiền phức cho chàng.

Trong khi Y Phong thưởng thức trà ngon trên phi các thì cũng là lúc Tiêu Nam Tần bị làm nhục trong sơn động. Chàng làm sao biết được một thiếu nữ đa tình thuần chân, đã vì mình mà đánh mất cái quý nhất trong đời nàng.

Đêm hôm đó, Y Phong trở thành đối tượng thẩm vấn của phu phụ Vạn Thiên Bình, chàng cũng đành ấp úng ứng phó cho qua chuyện. Đến sáng hôm sau, chàng mới được an bày trong một gian phòng thanh tịnh hoa lệ để nghỉ ngơi.

Nhưng chờ đến lúc chàng phát hiện gian phòng này là khuê phòng của thanh y thiếu nữ Vạn Hồng thì mạch suy nghĩ của chàng bất giác loạn lên. Trong đời chàng có rất nhiều thay đổi trọng đại, song dường như là đều vì nữ nhân.

Trước khi quen biết Tiết Nhược Bích, chàng vốn là một nam tử chẳng chút vương vấn trên phương diện tình cảm. Nhưng sau khi tình cờ gặp Tiết Nhược Bích trên một chiếc cầu nhỏ đẹp như xuân ở Giang Nam, sinh mạng của chàng vì thế mà hoàn toàn thay đổi.

Tuy nhiên, quãng thời gian đẹp đẽ đó chẳng tồn tại được bao lâu, thế là chàng rơi vào thất vọng, hụt hẫng, đau khổ. Chàng cũng bắt đầu biết rằng, sự dày vò tình cảm khó chịu hơn bất kỳ đau khổ nào khác.

Khi một nam nhân phát hiện người mà mình từng yêu thương tha thiết, không đáng để mình yêu như vậy, và người đó căn bản cũng không yêu mình, thì sự thất vọng này thậm chí cũng là tuyệt vọng sẽ to lớn vô cùng. Chuyện mà trước đây bọn họ cho rằng tốt đẹp thì bây giờ trở nên xấu xa đáng ghét, những lời thệ bái minh sơn rất chân tình cũng biến thành những lời giả dối lừa lọc.

Nhưng điều đó kéo dài từ từ theo năm tháng thì còn dễ chịu, nếu biến hóa lại đến một cách đột ngột bất ngờ thì nỗi đau khổ ấy, không phải bất cứ ai cũng có thể chịu được.

Thế mà Y Phong đã nếm trải và chịu đựng thứ đau khổ đó. Tuy nhiên chàng cũng từng khiến người khác đau khổ, song đó hoàn toàn không phải xuất phát từ tâm ý chàng. Đặc biệt là Tiêu Nam Tần, chàng thừa biết sở dĩ thiếu nữ cao ngạo này trở nên dịu dàng hiền thực là vì nàng đã quá yêu thương mình, nhưng đối với phần thâm tình này, chàng lại rất khó tiếp nhận.

Còn bây giờ từ sóng mắt của thanh y thiếu nữ, chàng lại phát hiện có một thiếu nữ nữa yêu mình. Phần tình cảm này, thậm chí có thể nói là phụ thân của thiếu nữ này tác thành, nhưng với thế tình hiện tại, chàng cũng khó lòng tiếp nhận. Điều tệ hại nhất là hiện tại chàng đã biết mình không phải là mình. Hiện tại chàng đang đóng vai một người hoàn toàn khác, một kẻ thù mà suốt đời chàng không thể nào quên. Tình hình phức tạp này khiến chàng hoàn toàn không biết nên làm thế nào.

Chàng ngồi trên giường miên man suy nghĩ, ánh nắng chiếu qua cửa sổ đã từ từ lui ra ngoài. Chàng biết mặt trời đã lên cao, lúc này chỉ ít cũng gần đến giờ Ngọ.

Một sáng mùa đông mà có ánh nắng xuất hiện, vốn là chuyện đáng vui mừng. Nhưng tâm tình của chàng lúc này chẳng có một chút hứng thú để tận hưởng thứ vui mừng đó. Chàng lặng lẽ xuống giường, mặc y phục vào rồi cũng lặng lẽ ra khỏi gian phòng hoa lệ và đi đến gian đại sảnh bên cạnh.

Trong sảnh cũng tịch lặng không một bóng người, rượu thịt còn thừa của tối qua đã được thu dọn sạch sẽ. Màn lụa trên cửa sổ khẽ lay động, hôm nay tuy trời quang mây dâng nhưng vẫn có gió. Y Phong vuốt sửa y phục cho ngay thẳng, đoạn chàng đi ra khỏi gian đại sảnh. Chàng tựa mình vào lan can, dõi mắt nhìn xuống vách núi thăm thẳm. Nhiều chuyện cũ chợt hiện về trong ký ức, bất giác chàng rơi vào mạch suy nghĩ miên man, hỗn tạp.

Bỗng nhiên có tràng cười lạnh lãnh vang lên cạnh chàng, một làn u hương như mùi vị chàng vừa ngửi trong khuê phòng lại bay vào mũi chàng.

Vạn Hồng mỉm cười, khẽ nói:

- Người ngủ có ngon không ?

Y Phong cũng mỉm cười, chàng nhẹ nhàng dịch người tránh xa thân thể mềm mại vừa khẽ chạm vào mình, đoạn ngược mắt nhìn lên ...

Một cảnh tượng cơ hồ khiến tim chàng nhảy ra khỏi lồng ngực đang hiển hiện trước mắt chàng. Lúc này vầng thái dương tỏa chiếu khắp nơi, đứng trên phi các có thể nhìn thấy cảnh vật bên bờ đối diện rõ mồn một. Mà hiện tại, trên vách núi đối diện có một thiếu nữ đang đứng với sắc diện nhợt nhạt, tóc tai rối bời, song mục ẩn hiện lệ quang ... nàng chẳng phải ai xa lạ mà chính là Tiêu Nam Tần đã biệt vô âm tín.

Còn Tiêu Nam Tần, sau khi trải qua thiên nan vạn khổ, chạy loạn tìm đường ra, cuối cùng nàng cũng tìm được "chàng" hiện tại có thể nghĩ mà biết được nỗi lòng của nàng.

Hai người dõi mắt nhìn nhau, khoảng cách là một vực thẳm không đáy, tuy chẳng nói một lời nhưng trong lòng mỗi người đều có cảm giác không sai giải thích được. Đương nhiên là cảm giác của bọn họ không giống nhau.

Bấy giờ Vạn Hồng mới phát hiện thần sắc của người đứng bên cạnh mình đột biến. Thanh y thiếu nữ này cả đời chỉ sống trong bí các giữa rừng sâu núi thẳm. Cho đến hiện tại mà nói, nàng đã đem tấm lòng của mình ký thác cho thanh niên đứng bên cạnh. Vì chàng khôi ngô tuấn tú, hào hoa phong nhã, tuy không thể tìm thấy nét tươi cười trên mặt chàng, nhưng từ ánh mắt sáng rực của chàng vẫn có thể tìm thấy ý tươi cười.

Một nam tử trầm mặc, không dễ bật cười, vĩnh viễn là người đáng yêu nhất trong mắt một thiếu nữ vui tính hay cười. Huống hồ chàng lại là ân nhân cứu mạng của phụ thân nàng.

Hiện tại Vạn Hồng hết nhìn chàng ở bên cạnh rồi lại nhìn nàng ở bờ đối diện.

Nàng là ai ? Tại sao lại nhìn chàng như vậy ?

Những điều này chỉ diễn ra trong chớp mắt, nhưng đối với ba người, đó là khoảng thời gian dài đằng đặc, không thể nào miêu tả. Tiêu Nam Tần cảm thấy trời đất tuy bao la, nhưng lại không có một chỗ cho mình dung thân. Nàng cảm thấy dưới chân phiêu bồng nhẹ tênh, thế giới này đã không thuộc về nàng nữa, và nàng cũng không thuộc về thế giới này.

Chàng lấy làm kỳ quái:

- "Tại sao Tiêu Nam Tần lại chạy đến nơi này ?"

Trong lúc kinh ngạc quá độ, khiến chàng nhất thời không biết nên nói thế nào cho phải.

Vạn Hồng đứng cạnh chàng khẽ nói:

- Cô ta là ai ?

Y Phong vẫn ấp úng nói không nên lời, chàng nhìn vào ánh mắt đầy nhu tình của Vạn Hồng, đoạn lập tức nhìn qua bờ đối diện.

Nào ngờ ngay lúc đó bỗng nhiên vang lên một tiếng kêu kinh hãi, dường như Tiêu Nam Tần không còn đứng vững trên bờ vực, toàn thân nàng từ từ rơi xuống bờ vực. Y Phong hét lớn một tiếng, hai tay chống vào lan can định tung mình phóng đi, nhưng ngay lúc đó một ý nghĩ chợt lóe sáng trong đầu, chàng liếc mắt nhìn quanh thì thấy dải lụa ngênh khách còn vắt ở cuối lan can phi các. Thân hình chàng lập tức lướt đi như gió về phía dải lụa, chớp mắt, dải lụa đã từ tay chàng phóng ra như một con trường xà.

Lúc này, theo bản năng, Tiêu Nam Tần xuất thủ chụp vào vách đá, nhưng hoàn toàn vô ích, nàng không thể nào bám giữ được. Toàn thân nàng tựa như viên đá rơi xuống vực đã mấy trượng, xem như đã cầm chắc cái chết tan xương nát thịt.

Biến cố này xảy ra cực nhanh tựa như một cái chớp mắt. Sau khi phóng dải lụa ra, Y Phong vội trao đầu còn lại cho Vạn Hồng, đoạn chàng tung người phi đi như gió.

Khoảng cách giữa hai bờ vực chỉ ít cũng mấy trượng, Y Phong vận lực lướt đi, tiện thể chàng vung tay chụp giữ đầu dải lụa vừa phóng ra. Hiện tại có thể nói chàng đã loại ý niệm sinh tử ra khỏi đầu. Kỳ thực trong niềm xúc động của tình cảm, chẳng phải con người thường hành xử như thế sao ?

Y Phong đề vận toàn bộ chân khí, hai chân liên tục đạp vào nhau, thân hình lướt đi như tên lìa cung. Nhưng sức người có hạn, chànng lại không có điểm tựa để lấy đà, tuy khoảng cách chỉ còn một trượng là tới bờ vực, song dường như chànng không thể nào thu ngắn được khoảng cách này. “Khoảng cách”, hai chữ này không phải là danh từ tuyệt đối, đôi khi vạn trượng cũng như thước tấc, và đôi khi thước tấc lại xa như chân trời góc bể. Khoảng cách giữa người và người, chẳng phải như vậy đó sao ?

Y Phong luyện công từ nhỏ, lúc này chànng đã tận lực thi triển tuyệt nghệ bình sinh của mình. Nhưng lực bất tòng tâm, giữa lúc chànng thả ra để thay đổi chân khí thì thân hình chànng cũng như tảng đá rơi xuống vực thẳm. Lúc này mây đen kéo ngang qua bầu trời, vầng thái dương diễm tuyệt bị che khuất. Đại địa bỗng nhiên tối sầm, không khí thế lương dường như trời đất cũng đang sầu thảm.

- o O o -